

af Grundlovsudvalget, men det var en Feil-
tagelse, det var ikke stillet af Udvalget, men af
Udvalgets Mindretal, nemlig Bjerring, Dahl,
Bespersen og Magaard. De tre Forslag tillige-
med den Række andre Forslag blev imidlertid
forkastet med den store Majoritet, og hele denne
Diskussion, som vi herved ere komne ind paa, er
1849) bleven offentlig og vidtloftig, at det
domine. Tanker ikke er værdt at komme
tilbage dertil. De to Mand, som aktvæde
navnte af det ærede Medlem, som Nærheds
(Winther), og som den Gang havde og vist al-
tid vilde bevare en stor Afseelse og Vægt ved
deres Udtalelser, Erfaring og Grundtillid, ere
væsentlig blændt dom, der behidroge til, at man
blev staaende ved den Udbytte, som nu findes i
den Grundlovs § 92, idet de stærkt talte imod
at foretage Forandringer af den Art, den ærede
Forslagsstiller nu har bragt paa Bane. Denne
hele Diskussion og Forhandlings-gjæntog-
sig under Grundlovsforhandlingen 1864—65
i Rigsaadets Landsting, og der kan man
atter gjennemlæse Betragtninger omtrent af
samme Slags, men de gavede omfrent det selv-
samme Udbytte, som tidligere Forslaget var
dog den Gang ikke saa omfattende, som det
der nu foreligger. Det siges kun ud paa, at
Paragrafen skulde omformes, saaledes, at Adels-
skab, Titel og Titelrang skulde for Fremtiden
ikke kunne meddeles, men ogsaa denne Bestem-
melse blev forkastet, og den havde dog noget
Naturligt ved sig, naar man vilde gaa denne
Vej, for saaledes helt at komme bort fra den
Bestemmelse, den nu staar i Grundloven; thi
det kan ikke negtes, at det er en forunderlig
Stilling af Sagen, der vilde fremkomme, naar
der nu i Grundlovens § 92 staar, at enhver
i Lovgivningen til Adels, Titel og Rang knyttet
Forret er affalett, og man saa nu vilde gaa
hen bagpaa og affasse disse Ting. Hvad betyder
saa denne Paragraf i Grundloven? Den staar
der jo saa, som en selvstændig Utale. Det
kan dog ikke negtes, at man den Gang Grund-
loven blev givet, og da den blev revideret, er
kommet til det Resultat, at man vilde blive
staaende ved, at disse Ting skulde bestaa,
og man har anset det for selvstændigt til-
strækkeligt at indskrænke dem med den Be-
grænsning, som en Gang var givet ved

Grundloven af 1849. Naar det ærede
Medlem saa er gaaet videre og har sagt, at
han antog, at efter Grundlovens § 91, var
det ikke tillagt den kongelige Magt nogen Sær-
ret med Hensyn til Uddeling af flere af disse
Herligheder, navnlig af Ordener, saa skal jeg
dog bemærke, at jeg tror, han tager fejl i denne
Henseende. Grundlovens § 11 siger, Kongen
har med de i denne Grundlov fast-
satte Indskrænkninger den højeste Myndighed
over alle Rigets Muliggørende og udover den
sigjættede Minister. Det staar altsaa
imod de i denne Grundlov fastsatte Indskræn-
kninger, som man nu staar der i det ikke Noget i
denne Grundlov om Indskrænkninger for Kon-
gen med Hensyn til Uddelingen af Adelskab
eller Ordener. Det er Noget, hvorefter der al-
deles ingen Antydning er givet i Grundloven.
Det kan altsaa ikke negtes, at det er Noget,
der hidtil er blevet anset at tilkomme Kongen.
Jeg skal dog ved denne Leilighed, da der fra
det ærede Medlem for Slanderborg (Dauber)
er fremkommet nogle Utalelser, som ere saa
overordentlig feilagtige, tillade mig at bemærke,
at det med Hensyn til Ordener forholder sig
og ansees anderledes, end det ærede Medlem an-
tager, ligesom hans Foredrag omtrent var urig-
tigt og feilagtigt fra Forst til Sidst, fra Be-
gyndelsen til Enden. Der er slet ikke Tale
om, at noget Minister er ansvarlig for de De-
korationer, der meddeles, eller at nogen Minister
kontrafigurer Meddelelsen af en Dekoration
eller af en Titel. Det skulde uddeler. H.
Majestæt af disse Dekorationer paa Indstilling af
den af Ministrene; men Ministeren kontrafig-
nærer ikke, og de allerfleste Dekorationer medde-
les uden nogen omhelst videre Forspørgsel til
nogen af Ministrene. De uddes af Hans
Majestæt, og den Bestalling, som medfølger,
udfærdiges af Ordensvicekansleren. Det er
den Skik den huges. Dette Forhold er al-
saa faktisk saaledes bestaaende, at det er en
Ret, som Kongen udelukkende selvstændig ud-
øver. Nu vil jeg spørge det ærede Medlem,
der har indbragt dette Forslag, om det dog
egentlig er rigtigt, om det er — jeg kunde
fristes til at sige — passende fra den Side,
som væsentlig repræsenterer den demokratiske
Tanke her i Landet, at Navn efter at Kongen